

[Ole Bjørn Kraft.]

gå et uvarslet, kupagtigt angreb, som indsættes under anvendelse af luftbårne og eventuelt søværts landsatte styrker“.

Disse positive udtalelser fra de tre værn chefer sammenfattes i forsvarsstyrelsens erklæring, i hvilken det hedder, at forligsforslaget

„skaber mere tilfredsstillende arbejdsvilkår for forsvarrets personel og i det hele et bedre grundlag end hidtil for løsning af de nationale forsvarsopgaver og dermed også af NATO-opgaverne.“

Forsvarsstyrelsen siger videre, at man anser det

„for at være af afgørende betydning, at der nu rådes bod på den udhuling af forsvaret, som har fundet sted.“

Jeg har fremdraget disse positive udtalelser, ikke for på nogen måde at skjule, at der jævnsides hermed — og efter vor opfattelse naturligvis med rette — findes kritiske vurderinger, udtalelser om ønsker, der ikke er opfyldt, og understregninger af ordningens svagheder, således som man fra militærets side må se det, men jeg har fremdraget det, fordi det trods alt er blevet konklusionen, man er kommet til, efter at man kritisk har gennemgået ordningen. Eller sagt på en anden måde: ingen af de ansvarlige militære sagkyndige har villet tilråde, at denne ordning med dens mangler — som det konservative folkeparti skal være det første til at erkende og søge at råde bod på — ikke nu skal søges gennemført. Ingen af dem har villet give dette råd, og det har naturligvis måttet være af afgørende betydning for mit parti at møde denne indstilling på baggrund af en erkendelse af, at vi altså ved denne forsvarsordning får en ordning, der er positiv, som der kan arbejdes med, som er et mere tilfredsstillende grundlag for alle dem, der vier deres livsgerning til forsvarrets tjeneste.

Lige så lidt som vi ville en samling for samlingens egen skyld, ville vi give tilslutning til en ordning, blot fordi den betød en forbedring. Vi har ikke den opfattelse, at noget er bedre end intet. Det vil alt for ofte vise sig, at det ikke er tilfældet. Den 9. april 1940 havde vi noget, men det var intet værd som forsvarsmulighed. Det konservative folkeparti ville aldrig give tilslut-

ning til en ordning, der i realiteten kun var symbolsk, og som derfor uundgåelig ville have en kapitulation som konsekvens. Derfor er særlig hærchefens udtalelser om, at ordningen giver mulighed for at imødegå et uvarslet, kupagtigt angreb, af særlig betydning for os. Det er ud fra denne betragtning, vi er enige med regeringen og dens partier — jeg understreger: dens partier — når det i regeringens bemærkninger til lovforslaget bliver sagt, at

„som et led i det samlede NATO-forsvar må det enkelte land råde over styrker inden for alle tre værn til umiddelbart forsvar mod eventuelle angreb“.

Det hedder senere, at styrkerne skal være rede til øjeblikkelig indsats,

„således at NATOs styrker får mulighed for at yde hjælp i tide“.

Det er grundlaget for nyordningen, det er en understregning af, at det ikke er en symbolsk ordning.

Den ordning, som vil være gældende i vort land, når nyordningen er gennemført, er derfor en ordning, som har til formål — og som vil sætte os i stand til — at optage en kamp, en ordning, som forudsætter et nej til en kapitulation. Det er ud fra den forudsætning, og det er i denne ånd, det konservative folkeparti kan give tilslutning til forslaget. Det kan tilføjes, at denne ordning derved har til formål at opfylde den fundamentale forudsætning for Atlantpagtens og for alliansens fredsbevarende karakter, at vort område ikke fremtræder som et militært tomrum med den fristelse til at bryde freden, som en sådan tilstand altid vil være for en eventuel angriber.

Vi er samtidig af den opfattelse, at ordningen, som den vil komme til at fremtræde, repræsenterer et minimum. Dette minimum har én stor fordel under alle omstændigheder, at det ikke, som det ofte tidligere er sket, kan udhules og forringes af udviklingen. Det sikrer bestemmelsen om pris- og lønregulering. Vi har tilkendegivet, hvordan vi havde ønsket forsvaret ordnet, hvorledes de to partier, venstre og det konservative folkeparti, som har stået sammen under disse forhandlinger, havde tænkt sig dansk forsvar organiseret og opbygget; det har vi tilkendegivet ved de ændringsforslag for hvert enkelt værn størrelse, som vi fremlagde, og som blev indledningen til de